

УНИВЕРЗИТЕТ У БЕОГРАДУ
ПРАВНИ ФАКУЛТЕТ
Београд, 20. март 2026. године

ПРАВНИ ФАКУЛТЕТ

ПРИМЉЕНО: 20 MAR 2026			
Орг. јед.	Број	Прилог	Вредност
02	182/12	6	—

**ИЗБОРНОМ ВЕЋУ
УНИВЕРЗИТЕТА У БЕОГРАДУ-ПРАВНОГ ФАКУЛТЕТА**

Декан Универзитета у Београду-Правног факултета, на предлог Наставно-научног већа од 26. јануара 2026. године донео је одлуку о расписивању конкурса за избор у звање и заснивање радног односа на радном месту **једног редовног професора за Грађанскоправну ужу научну област - предмет Породично право**, на Универзитету у Београду-Правном факултету. Конкурс је објављен у „Службеном гласнику РС“ бр. 10 од 30. јануара 2026. године и у публикацији Националне службе за запошљавање „Послови“ бр. 1183 од 4. фебруара 2026. године. На основу одлуке Изборног већа на седници од 26. јануара 2026. године одређени смо да у својству чланова Комисије напишемо реферат о пријављеним кандидатима на конкурс за избор једног редовног професора за Грађанскоправну ужу научну област – предмет Породично право на Правном факултету Универзитета у Београду.

На расписани конкурс се у року пријавио 1 (један) кандидат: **др Урош Новаковић, ванредни професор на Универзитету у Београду-Правном факултету**. Комисија је дана 26. фебруара 2026. године поднела Изборном већу свој Извештај, у којем је Изборном већу учинила предлог да донесе одлуку о утврђивању предлога за избор др Уроша Новаковића у звање редовног професора за Грађанскоправну ужу научну област - предмет Породично право.

Дана 12. марта 2026. године, а на основу члана 14 став 2 Правилника о начину и поступку стицања звања и заснивања радног односа наставника Универзитета у Београду, др Марија Драшкић, редовна професорка Правног факултета у Београду (у пензији), поднела је Примедбе на Извештај Комисије, у којима је изнела став да кандидат др Урош Новаковић не испуњава минималне услове за избор у звање редовног професора за Грађанскоправну ужу научну област (предмет: Породично право) на Правном факултету Универзитета у Београду, те је предложила Већу да не усвоји Извештај Комисије, то јест да не утврди предлог за избор др Уроша Новаковића у звање редовног професора.

Дана 13. марта 2026. године Примедбе су, заједно са материјалима (двотомним Синоптичким приказом преузимања делова текста из других извора у монографији кандидата др Уроша Новаковића, на нешто више од 500 страница текста), достављене Председавајућем Комисије уз захтев да се Комисија на учињене Примедбе писмено изјасни у року потребном да се о том изјашњењу могу упознати чланови Изборног већа пре одржавања седнице.

Комисија овим путем Изборном већу благовремено доставља своје

ИЗЈАШЊЕЊЕ

на Примедбе проф. др Марије Драшкић на Извештај Комисије

Имајући у виду да су Примедбе изузетно обимне, чак не рачунајући додатне материјале, а да Комисија има ограничено време за своје изјашњење, те узимајући у обзир озбиљност могућих последица одлука Изборног већа, Комисија је одлучила да своје изјашњење учини што прегледније и јасније.

Изјашњење ће бити подељено у три дела, којима ће следити закључак. У **првом делу** изјашњења, Комисија ће изнети свој став о **дужностима комисије за избор кандидата и њеном мандату**. Потом, у **другом делу**, Комисија ће се **изјаснити о примедбама које се тичу монографије кандидата** „Пословна способност и право детета на рад“, које по мишљењу Комисије представљају тежиште учињених примедби проф. Драшкић. Напоследку Комисија ће се, у мери у којој време дозвољава, у **трећем делу изјаснити и о осталим примедбама** проф. Драшкић, које се односе на друге радове кандидата и на испуњеност осталих предвиђених услова. Комисија ће у **закључку** изнети свој став поводом Примедби и дати предлог Изборном већу у погледу избора кандидата.

Као што ће бити показано, Комисија сматра да учињене примедбе **не могу довести у питање чињеницу да је кандидат Урош Новаковић испунио услове предвиђене општим актима Универзитета за избор у звање редовног професора**. Учињене примедбе могу изазвати полемику о квалитету рада кандидата, евентуално могу довести до других поступака против кандидата ако их подносилац (или ко други) буде покренуо, али не могу довести у питање чињеницу да је кандидат испунио предвиђене услове за избор.

I О ДУЖНОСТИМА КОМИСИЈЕ ЗА ПИСАЊЕ РЕФЕРАТА

Као што је речено, Комисија сматра умесним да претходно разјасни свој став о сопственом мандату и улози у поступку избора кандидата у звање. Разлог за такав приступ је чињеница да је увођењем квантификације научног рада, пре сада већ двадесетак година, по нашем ставу, темељно промењена улога комисија за избор у звање.

Наиме, пре увођења квантификативних критеријума за изборе улога комисије била је да пажљиво проучи радове кандидата који су поднети на конкурс и да изнесе свој суд о томе да ли ти радови, својим свеукупним квалитетом, по ставу комисије испуњавају услове за избор или их не испуњавају. Комисија је вредновала све поднете радове кандидата, без обзира на то у ком часопису су објављени, да ли је часопис категоризован, да ли објављује на основу „слепих рецензија“ или не – њен суд о квалитету радова био је пресудан кад је реч о избору кандидата. Задатак комисије у овом систему био је врло обиман и сложен, јер орган који врши избор није имао друге доказе о квалитету радова кандидата осим става стручне комисије. Управо због тога у комисију су улазили наставници који су се бавили истом научном облашћу, што је традиција која је сачувана до данас. Ти чланови комисије морали су да самостално вреднују поднете радове и оцењују да ли су описно задати критеријуми за избор у звање испуњени или нису. Почетком овог столећа овакав начин избора постао је анахрон, и одударо је од стандарда који се о том питању примењују на универзитетима развијених земаља. Такође, овај систем је показао да у значајном броју случајева може довести до арбитрарности комисија у процењивању испуњености услова за избор (при томе, овде не мислимо конкретно на Правни факултет у Београду већ на универзитетску заједницу у целини). Због тога је начин избора и вредновања научног рада измењен. То је учињено увођењем квантификације научног рада, категоризације часописа итд., односно уведен је постојећи систем који се стално усавршава, како на националној тако и на међународној равни.

По нашем ставу, улога комисије у оквиру постојећег система је битно промењена у односу на претходни систем. У постојећем систему процену квалитета радова кандидата врши онај ко те радове објављује – у случају научних часописа, рецензенти које ангажује уредништво часописа, а у случају монографија и уџбеника, рецензенти које ангажује издавач. Ако је рад објављен у некатегоризованом часопису, он упркос томе што је

изузетно квалитетан неће моћи да буде вреднован у поступку избора у звање, управо због тога што некатегоризовани часописи немају доказану праксу провере квалитета радова који се у њима објављују. Ако је рад објављен у часопису који има класификацију као водећи часопис међународног ранга, тај рад носи одређени број бодова и процена његовог квалитета проистиче из места на ком је објављен, а не из става комисије о квалитету тог рада. Комисија има улогу да провери да је рад из научне области за коју се кандидат бира, али је врло упитно да ли има мандат да неки рад кандидата дисквалификује на основу сопственог уверења о његовом квалитету. Ако би било тако, онда би Комисија могла и да неки рад који није објављен у категорисаном часопису процени тако квалитетним да би завређивао да буде објављен у часопису одређеног ранга (овде није спорно да комисија може да сматра да је неки рад објављен у некатегоризованом часопису изузетно квалитетан, али не може га узети у обзир приликом оцене испуњености услова за избор, и обратно). Такво поступање подрило би читав систем квантификације научног рада и услова за изборе у звање. По нашем суду, улога комисије у новом систему отуд је значајно умањена по обиму и мандату. Комисија је ту превасходно да провери да ли кандидат испуњава минималне услове за избор у звање који су прецизно одређени универзитетским актима. Разуме се, и према нашем ставу комисија има могућност да изнесе и свој суд о кандидату и његовим радовима. Та могућност, међутим, не значи да комисија може да закључи да кандидат не испуњава минималне услове иако их испуњава или обратно – да испуњава те услове иако их не испуњава. Ова комисија је имала у виду управо такав поглед на свој мандат, и тај став није измењен поднетим Примедбама проф. Драшкић.

II О ПРИМЕДБАМА НА МОНОГРАФИЈУ КАНДИДАТА

Тежиште Примедби проф. Драшкић односи се на монографију кандидата „Пословна способност и право детета на рад“. Овој примедби посвећен је и двотомни „синоптички приказ“ (мада не цео, као што ће се видети, упркос свом наслову).

Проф. Драшкић сматра да кандидат не испуњава обавезни услов да је у периоду од избора у претходно звање објавио те да му је одобрен универзитетски уџбеник за предмет из студијског програма факултета или пак научну монографију из научне области за коју се бира. Пошто кандидат није Комисији доставио доказе да је објавио уџбеник, држимо да проф. Драшкић тврди да кандидат Урош Новаковић није објавио научну монографију из научне области за коју се бира. Како је кандидат 2025. године објавио монографију „Пословна способност и право детета на рад“, што проф. Драшкић не оспорава, њен став да услов није испуњен заснива се на неколико имплицираних и експлицитно изнетих тврдњи (аргумената), на које ће Комисија овом приликом дати свој одговор.

II.1. Први (изричит) аргумент – монографије нема

Први експлицитно изнети аргумент проф. Драшкић јесте да монографија кандидата није монографија јер својим квалитетом не испуњава услове да би се сматрала монографијом – она сматра да није посредни самостално научно дело које на систематичан, методолошки утемељен и аргументован начин обрађује једну јасно дефинисану научну тему или проблем. Комисија овај аргумент разуме тако да проф. Драшкић сматра да квалитет објављеног текста није довољан да би се тај текст сматрао научном монографијом, јер има бројне недостатке које професорка доцније експлицира. С друге стране, Комисија узима у обзир и чињеницу да је текст кандидата Новаковића објављен од Правног факултета у Београду као издавача пошто је добио четири позитивне рецензије – две од чланова Комисије (проф. др Кораћ и проф. др Живковић), и две од проф. др Љубинке Ковачевић и проф. др Ангела Ристова, редовног професора скопског Правног факултета. Да би неки текст био објављен као научна монографија, потребно је да издавач прибави најмање три позитивне рецензије, а у случају монографије кандидата Новаковића прибављене су четири. С тачке гледишта Комисије, кандидат има објављену

монографију из области за коју се бира, и то не може бити спорно. Оно што за проф. Драшкић очигледно јесте спорно је квалитет те монографије, односно недовољна развијеност хипотеза, неконзистентна методологија обраде, непостојање продубљене анализе и међусобних односа проучаваних института итд. Уз сво поштовање тог става, посебно кад долази од уважене проф. Драшкић, Комисија не може на основу тога да констатује да кандидат није испунио услов јер није објавио научну монографију из области за коју се бира. Кандидат јесте објавио монографију, и она је објављена на основу четири позитивне рецензије. Критика рада кандидата и истицање евентуалних недостатака те монографије су пре свега материјал за критички приказ у неком од правних часописа, али не могу негирати постојање објављене монографије. Другим речима, Комисија сматра да монографије или има или нема, и да је бранити став да је дело објављено али да га нема није одржив. Такође, Комисија напомиње да је објављивање правничких дела која имају и извесне недостатке, чак грешке, врло плодотворно за развој правне науке, јер таква дела наводе на критику и продубљено бављење спорним питањима, ако ни због чега другог – да би се показала грешка или недостатак у објављеном раду.

Проф. Драшкић развија овај свој аргумент тврдњама да кандидат копира пасусе из објављених радова својих колега, некад са а некад без упућивања (посебно је истакнуто копирање из текста једног од рецензената, проф. др Љубинке Ковачевић), што је доводи до закључка да је монографија, заправо, мозаик туђих текстова (што се посебно односи на први део књиге). Следећа замерка је тврдња да кандидат преводи и некритички преузима текстове о страним правним системима, без анализе и сопствених закључака, те да је и сам превод изразито лош и непрецизан. Комисији је нарочито занимљива замерка да кандидат не влада основним грађанскоправним појмовима, поготово имајући у виду да је проф. Драшкић била у комисијама за избор кандидата за сва претходна звања, па је закључак Комисије да проф. Драшкић сматра да је кандидат заправо од избора у претходно звање заборавио оно што је знао о основним грађанскоправним појмовима. Даље проф. Драшкић замерка кандидату што наводи интегралне текстове судских одлука, што неодређено упућује на дела у фуснотама и, најпоследње, да је део књиге посвећен темама радног права ирелевантан за избор за грађанскоправну научну област.

Комисија је одлучила да не улази детаљно у анализу свих садржинских замјерки које је изнела проф. Драшкић, не због тога што не би имала шта да одговори, већ због тога што

сматра да је та врста расправе ирелевантна за одлучивање о релевантној околности – да ли кандидат испуњава услов објављене монографије или не. Комисија сматра да је то питање кључно за доношење одлуке о избору кандидата. Да ли и како ће се кандидат, као аутор, носити с изнетим озбиљним критикама, и како ће на њих одговорити, није питање које Комисија сматра релевантним за његов избор у звање.

У погледу садржинских критика монографије, Комисија ће се само кратко осврнути на две околности за које држи да оправдавају њен став који је овде изнет у погледу критичности и процена квалитета монографије кандидата Новаковића.

Прва околност је следећа: на страни 18 Примедби, у фусноти 13, проф. Драшкић наводи да је, као члан комисије за избор кандидата Новаковића у звање ванредног професора, изнела сличне критике и поводом његове монографије на основу које је биран у звање ванредног професора, те да су те критичке примедбе имале за циљ да у будућности унапреди свој научни рад (што се по суду проф. Драшкић на жалост није догодило). Комисија држи да је проф. Драшкић и о тој монографији имала веома критичан став, али да је тада одлучила да јој ипак да позитивну оцену, односно да предложи избор кандидата Новаковића, тада за ванредног професора. С друге стране, управо је та монографија 2021. године добила Награду Веселина Лучића коју жири Фондације Веселин Лучић која ради при Универзитету у Београду додељује за најбоље научно остварење наставника и сарадника Универзитета у Београду за 2021. годину (награду су за ту годину сем Уроша Новаковића добили и проф. др Филип Ејдус са Факултета политичких наука и шест наставника и сарадника Фармацеутског и Медицинског факултета за један колективни научни рад). Комисији се чини да то указује да проф. Драшкић има историју критичнијег мишљења о радовима кандидата Новаковића од других колегиница и колега који вреднују његов рад. Оваквом закључку о критичности која прелази у отворену пристрасност против кандидата доприноси и начин на који је проф. Драшкић у својим Примедбама представила рад кандидата Новаковића. Наиме, за непристрасну анализу било би типично да садржи и неколико речи о обиму рада и распореду излагања, као и о питањима којима се аутор бави и макар основним налазима и закључцима до којих је дошао. Анализа проф. Драшкић не садржи ове „опште делове“, већ се одмах усредсређује на оштру критику, што оставља утисак да критиковани текст нема ама баш никакве квалитете (па ни квантитет) вредне помена, и да је једино што тај текст садржи подложно

снажној критици. Такав приступ анализи такође указује на пристрасност против кандидата Новаковића и изражену критичност према његовом раду.

Друга околност тиче се садржине монографије, односно тврдње да део монографије који се тиче права детета на рад не може бити вреднован приликом избора за грађанскоправну ужу научну област. Комисија сматра да је тај део монографије у органској вези с испитиваним питањем, јер институт пословне способности у савремено време трпи највеће утицаје и преиспитивања управо са тачке гледишта права детета, конкретно права на неометан развој и права детета на рад, тако да би раздвајање, иако умесно унутар текста због прегледности, било вештачко – Комисија о овом питању следи мишљење рецензента, који текст сматрају јединственим истраживањем.

II.2. Други (изричит) аргумент – монографије има, али она нема довољан обим

Поред садржинских замерки, проф. Драшкић изричито, мада мање уочљиво, истиче и аргумент да монографија, и ако је има, нема прописани обим (80 страна, 144000 текстовних знакова) – то помиње у фусноти 1 на четвртој страни Примедби и на осамнаестој страни Примедби. Пошто објављена монографија има 329 страница текста, овај аргумент темељи се на одузимању од обима оних делова монографије које проф. Драшкић сматра преузетим из других извора или цитираним. Комисија сматра да овај аргумент не стоји, јер Правилник којим је предвиђен обим од 80 страна не говори о томе да се из обима монографије одузимају преузети делови попут цитираних научних радова, судских одлука и слично.

У вези с овим аргументом, Комисија посебно истиче да се у правној науци, а посебно у грађанскоправној која има изузетно дугу историју, данас ретко могу наћи посве нови и у потпуности оригинални радови. Усудити се на теоријско истраживање у области грађанског права значи да је неопходно прво истражити ставове правних научника и практичара о испитиваним институтима, који, понекад, сежу до античког доба. Научна монографија из области грађанског права мора садржати низ тзв. општих места, уводних истраживања и представљања који треба да истраживање доведу до тачке у којој се формулишу актуелни проблеми и у којој се даје оригиналан допринос и подстиче даљи научни развој. Универзитетски прописи не намећу обавезу кандидатима који се позивају на ауторство научне монографије да имају 80 страна својих нових оригиналних идеја,

већ тај обим захтевају од целог истраживања, што укључује и уводна разматрања, постављање проблема, историјски преглед и преглед судске праксе. Другим речима, Комисија сматра да је одузимање цитираних одлука и дела других правних теоретичара од укупног обима монографије, да би се дошло до тога да она нема потребан обим, неумесно и погрешно, те да ни овај аргумент проф. Драшкић у прилог ставу да кандидат није испунио услов да има објављену научну монографију не стоји.

II.3. Трећи (имплицирани) аргумент – монографија је плагијат

Последњи аргумент проф. Драшкић због којег сматра да кандидат Новаковић није испунио услов да има објављену научну монографију у области за коју се бира је, по ставу Комисије, да је монографија плагијат. Проф. Драшкић није у својим Примедбама изреком написала ову тврдњу, али се овај аргумент намеће – недостатак оригиналности и преузимање текстова од других аутора представља највећи део Примедби. Овоме посебно доприноси и укључивање „синоптичког приказа“ у Примедбе, јер се њиме, паралелним означавањем текстова одређеним бојама у раду кандидата и радовима других аутора, треба да створи утисак да је кандидат несавесно преузео радове и идеје других аутора и представио их као своје, што је суштина плагирања.

Осим тога што сматра да рад кандидата Новаковића свакако није плагијат, Комисија сматра и да је овај аргумент ирелевантан с тачке гледишта испуњености услова кандидата Новаковића за избор у звање редовног професора.

Пре свега, Комисија у поступку за избор у звање није овлашћена, нема мандат да одлучује о томе да ли је неки од радова кандидата на конкурс плагијат или не – о томе одлучују надлежни органи факултета и универзитета, а Комисија није један од њих. У том погледу, **што се Комисије тиче, радови које оцењује нису и не могу се сматрати плагијатима док се то не докаже у одговарајућем поступку.** Разуме се, ако се у том поступку докаже да је проф. Новаковић плагирао своју монографију, мишљење Комисије о испуњености услова за избор и евентуални избор у звање редовног професора га неће спасити од последица које би такво утврђење проузроковало, а које би, између осталог, значило и губитак звања.

Комисија такође напомиње да је током рецензентског поступка приликом објављивања монографије проф. Новаковића прибављен извештај из базе *Ephorus* који је показао подударност само 5% преклапања текстова, што би, да је посреди мастер рад или докторат, било довољно да се рад упути на јавну одбрану на нашем Факултету (Извештај из базе *Ephorus* у интегралној верзији се прилаже уз ово Изјашњење).

Најпосле, Комисија примећује да је проф. Драшкић, начином на који је пласирала овај аргумент – синоптичким приказом у боји који има значајно више страна од саме монографије кандидата (као да монографија која има 329 страна има преко 500 плагираних страна) – створила утисак о томе да се ради о плагијату, иако није изнела тај аргумент изричито. Комисија сматра да је овакав поступак у најмању руку некоректан, ако не злонамеран. Комисија због тога држи да је, иако није надлежна да мериторно одлучује о томе да ли је рад кандидата Новаковића плагијат или није, умесно да упути на неколико места у “синоптичком приказу” који садрже неосноване импликације о несавесном преузимању. Ово ћемо учинити како би чланови Изборног већа који немају времена или воље да читају преко 500 страна „синоптичког приказа“ стекли представу о томе шта се кандидату Новаковићу замера у облику који наликује оптужби за плагијат.

„Синоптички приказ“ подељен је на 6 целина: 1) дословно преузимање текста из објављених радова других аутора без цитирања, 2) дословно преузимање текста из објављених радова других аутора уз непотпуно или непрецизно цитирање, 3) дословно преузимање текста из законских одредаба, 4) дословно навођење текста судских одлука, 5) дословно преузимање текста из раније објављених мастер радова кандидата којима је др Урош Новаковић био ментор и 6) дословно преузимање текста из већ објављених сопствених радова. Комисија сматра да су случајеви наведени под 1) и, нарочито, 5) најозбиљније замерке, да случајеви наведени под 3) и 4) нису уопште нешто што треба замерити (свакако не у контексту плагирања), а случајеви наведени под 6) такође у начелу нису проблематични (осим у специфичном контексту, када се говори о аутоплагијату). Случајеви наведени под 2) би могли бити проблематични, у зависности од контекста, али такође свакако не представљају плагирање. Имајући то у виду, Комисија ће анализирати поједине замерке изнете под 1) и, нарочито, 5), како би илустровала шта то заправо проф. Драшкић замера кандидату, пласирајући замерку као неизречену оптужбу за плагијат.

У делу који говори о дословном преузимању текста без цитирања, већ на првом месту, проф. Драшкић замера кандидату што је без цитирања преузео од свог колеге, проф. др Ненада Тешића, између осталог и следећу реченицу: „Правила о материјалноправној зрелости данас у Републици Србији нису садржана у једном извору права, већ су разбацана пре свега у Уставу, Закону о облигационим односима и Породичном закону“. Уз сво уважавање драгог колеге Тешића, Комисија сматра да ова реченица не представља његов оригинални допринос грађанскоправној науци, већ да је посредни једно „опште место“ и у основи тривијална констатација да је питање „материјалноправне зрелости“ (правна, пословна и деликтна способност) у праву Србије уређена у неколико различитих формалних извора права. Већ у другом случају „преузимања текста“ од проф. Тешића, проф. Драшкић **погрешно означава пасусе као идентичне, јер преузимања уистину нема**. Наиме, у раду проф. Тешића се наводи да правна способност престаје како у случају смрти, тако и у случају проглашења несталог лица за умрло, док у монографији кандидата Новаковића пише да правна способност престаје искључиво смрћу, док у случају проглашења несталог лица за умрло правна способност не престаје. Комисија као олакшавајућу околност за проф. Драшкић у погледу ове грешке истиче да су оба текста заиста врло слична, као да је преузимања било, али се пажљивим читањем може закључити да се заправо ради о битно другачијим тврдњама. Слично је са „преузимањем“ из рада проф. Обрена Станковића (које, кад је реч о првом навођењу преузимања од проф. Станковића у „синоптичком приказу“, Комисија примећује да није посве дословно), од којег је преузето следеће: „Са навршених осамнаест година живота у нашем праву престаје заступање деце од стране њихових родитеља односно старалаца, дете се правно осамостаљује, стиче пословну способност. Ту пословну способност текстови називају потпуном, мада је она, прецизније говорећи, и општа и потпуна: општа у том смислу што се односи на закључивање свих правних послова које правни поредак познаје“. Комисија сматра да је и ово још једно „опште место“, и да не може бити реч о плагијату у научном смислу. Исто је и са преузимањем од проф. др Катарине Доловић Бојић, Катарине Тасић и осталих у овој групи случајева – сви случајеви који се наводе представљају или општа места или основне упоредноправне прегледе. Комисија посебно напомиње да су и сви радови наведени у случајевима под 1) заправо цитирани у монографији кандидата, али истини за вољу не и на местима на која упућује проф. Драшкић. Комисија ће овде изнети само још један пример из ове групе: из (иначе другде у монографији цитиране) књиге проф. др Љубинке Ковачевић „Заснивање радног односа“, кандидату се замера и преузимање следеће реченице „Материјалноправну и процесноправну вољу малолетника

(коју не могу изражавати) надомешћују њихови родитељи или други законски заступници“. Ово је такође једно „опште место“, и ако би се кандидату могла замерити извесна аљкавост у цитирању и навођењу, о плагијату свакако не може бити говора.

Комисија посебно тешком сматра замерку у случајевима наведеним под 5), да је кандидат преузимао без цитирања текстове из мастер радова чијим је ауторима био ментор, па је због тога овим случајевима, иако је времена за ово Изјашњење било веома мало, намеравала да посвети посебну пажњу. Међутим, иако је „синоптички приказ“ насловљен „СИНОПТИЧКИ ПРИКАЗ ПРЕУЗИМАЊА ДЕЛОВА ТЕКСТА ИЗ ДРУГИХ ИЗВОРА У МОНОГРАФИЈИ КАНДИДАТА ДР УРОША НОВАКОВИЋА“, **случајеви наводног дословног преузимања текста из раније објављених мастер радова кандидата којима је др Урош Новаковић био ментор уопште се не односе на монографију кандидата, већ на његов рад „Право детета на заштиту од штетних утицаја савремених масовних медија (интернета)“, у: Право јавне делатности: *Liber amicorum* Јовица Тркуља, ур. Слободан Вукадиновић, Београд 2024, стр. 491-514 (М45). Због тога ће ова замерка бити ближе представљена ниже, у делу Изјашњења посвећеном замеркама на овај рад. Комисија се на овом месту зауставља на констатацији да се замерка да је кандидат преузимао делове радова својих „мастераната“ не односи на монографију „Пословна способност и право детета на рад“. Исто важи и за случајеве наведене под б) у „синоптичком приказу“ (преузимање текста из већ објављених сопствених радова), јер се и они односе на друге радове, а не на монографију кандидата.**

Комисија сматра да наведена места указују на то да је **синоптички приказ припремљен с првенственом намером да оцрни кандидата** пред гласање о избору у звање, а не да би на објективан начин упутио на делове текста за који проф. Драшкић сматра да су преузети, односно плагирани. Такав приступ, по ставу Комисије, такође индицира пристрасност проф. Драшкић против кандидата Новаковића.

III О ОСТАЛИМ ПРИМЕДБАМА НА ИСПУЊЕНОСТ УСЛОВА ЗА ИЗБОР

Друга примедба проф. Драшкић јесте да поједини радови које је кандидат доставио у поступку избора не испуњавају прописане услове у погледу самосталности/оригиналности, услова да су први пут објављени и/или захтеваног научног квалитета. Генерална критика Извештаја Комисије изнета у Примедбама на овом месту јесте да ти радови у Извештају нису били предмет аналитичке оцене већ су само „укратко описани, на нивоу апстракта, без критичког осврта на њихов научни домет, методологију и самосталност“. У погледу одговора на ту замерку, Комисија упућује на први део овог Изјашњења, који се односи на задатак и мандат Комисије у оквиру важећег система поступка за избор у звање. Комисија није оцењивала радове, а поготово критички оцењивала, јер сматра да јој то није посао – то су учинили рецензенти категорисаних часописа у којима су радови објављени, и Комисија сматра да није овлашћена да другачије оцењује и вреднује те радове у поступку избора у звање. Уосталом, упоредни преглед реферата писаних на Правном факултету протеклих година, у делу који се односи на научне чланке кандидата, показује да је осврт на те радове у највећем броју случајева онакав какав је примењен у Извештају ове Комисије.

У погледу примедби на конкретне радове кандидата, Комисија се изјашњава на следећи начин:

III.1 Serbia's Country Report in: *The Rights of the Child in Public Law* (ed. Erika Varady-Csema), 2026 (M14)

Примедба проф. Драшкић на овај рад кандидата је да он још није објављен, па „они који одлучују о усвајању Извештаја Комисије нису у могућности да самостално изврше увид у његов садржај, нити да провере његов научни квалитет и испуњеност услова који се у поступку избора цене“. Комисија је у Извештају констатовала да је овај рад предат и прихваћен за објављивање у наведеној међународној монографији, о чему је кандидат доставио потврду, чија копија се прилаже уз ово Изјашњење. Иако Комисија сматра да сви чланови Изборног већа немају задатак да приликом избора у звање индивидуално „провере ... научни квалитет“ сваког појединог рада, јер је за проверу испуњености

услова, по ставу Комисије, довољно да имају потврду од издавача да је рад прихваћен за објављивање у публикацији одређене категорије, Комисија овом Изјашњењу прилаже и интегралну верзију тога рада. У погледу примедбе да рад мора да буде објављен до тренутка избора, Комисија истиче да је устаљена деценијска пракса у изборима у звање таква да рад који има потврду издавача да је прихваћен за објављивање може бити узет у обзир приликом оцењивања испуњености услова за избор у звање. Ова пракса постоји управо због тога што није коректно да кандидат, који је рад написао и чији је рад прихваћен за објављивање, трпи последице кашњења издавача с објављивањем књиге, било из техничких или других разлога. Комисија зато сматра да је имала право да овај рад цени у поступку избора кандидата Новаковића у звање, и да га је у Извештају исправно оценила.

III.2 „Best Interests of the Migrant Children in the System of Asylum in the Republic of Serbia“, Српска политичка мисао, 2/2026 (M24)

Проф. Драшкић наводи да овај текст, додуше, има DOI број, али да није објављен у часопису Српска политичка мисао, па се зато не може узети у обзир приликом одлучивања о избору у звање. Комисија, међутим, сматра да је овај рад објављен у наведеном часопису, на његовом интернет издању, о чему се овом Изјашњењу прилаже доказ у виду одштампаног екрана. То, по ставу Комисије, значи да чланак јесте објављен, и да је објављен у часопису Српска политичка мисао, који има категорију M24, па га је због тога узела у обзир и одговарајуће вредновала у свом Извештају. Комисија такође доставља копију е-маил комуникације аутора с уредништвом часописа, из које јасно произлази да ће рад бити објављен и у штампаном издању часописа, у броју 3/2026.

III.3 „Облици Sharentinga као савременог друштвеног феномена приказивања деце – право“, Социолошки преглед, 4/2025 (M23)

Став проф. Драшкић је да овај рад "не садржи правну анализу, аргументацију или закључке који би допринели развоју грађанскоправне науке", те сматра да његов научни квалитет и релевантност за научну област за коју се бира „остају недовољно утемељени“. Комисија се не слаже са овим ставом проф. Драшкић, а оно што је најрелевантније за одлучивање о избору у звање, не слажу се ни рецензенти часописа који има високу категорију, који су рад оценили тако да га је тај часопис објавио. И овде се понавља

матрица изузетне критичности проф. Драшкић према раду кандидата Новаковића, и отворена намера да се његова репутација наруши пред одлучивање о избору у звање.

III.4 „Sharenting – право родитеља или злоупотреба права детета“, Социолошки преглед 1/2025, стр. 346-372 (M23)

Проф. Драшкић у погледу овог чланка износи исте примедбе као у погледу претходног, да је у питању описни рад и да не садржи довољно продубљену правну анализу. Комисија сматра да је овако критички став проф. Драшкић ирелевантан за питање вредновања овог рада за избор кандидата Новаковића у звање, јер је рад објављен у часопису високе категорије, у којем је прошао рецензентски поступак, и да га Комисија мора вредновати у складу с универзитетским прописима. Чини се да је овај, као и претходни рад кандидата унет у Примедбе управо да би се оставио утисак да радови кандидата објављени у највише категоризованим часописима заправо нису довољно квалитетни, што поново указује на пристрасност против кандидата и намеру да се његов научни рад унизи пред одлучивање о избору у звање.

III.5 „Property Relations between Partners in Non-Martial and Same Sex Unions“, Право, теорија и пракса, 4/2025, стр. 78-98 (коауторски рад с Гораном Милојевићем, M24)

Проф. Драшкић и поводом овог рада износи примедбе на његов квалитет, наводећи шта би, по њеном мишљењу, овај коауторски рад могао да садржи, а не садржи. Комисија истиче да је рад, онакав какав је, објављен у категоризованом часопису, и да је очигледно био довољно квалитетан да прође рецензентски поступак. Такође, садржина примедби на овај чланак је још једна од илустрација изузетно негативног приступа и пристрасности проф. Драшкић против кандидата Новаковића.

III.6 „Правна регулација приказивања деце на интернету и друштвеним мрежама од стране родитеља – теоријски и практични аспект“, *Политичка ревија*, 3/2025, стр. 45-61 (M51)

И у погледу овог рада кандидата Новаковића проф. Драшкић започиње своје примедбе квалитативном аргументацијом, истичући да раду недостају „повезаност у јединствену

аргументациону структуру“, и, сад већ типично, продубљена правна анализа. По њеном мишљењу, рад „не достиже ниво научне разраде који се очекује у поступку избора у звање редовног професора“. Комисија истиче да јој није познато који је то ниво научне разраде који се очекује у поступку избора у звање редовног професора, али истиче да по универзитетским прописима постоји услов одређеног броја радова објављених у часописима категорије М51, и да овим радом кандидат испуњава тај услов. Због тога Комисија и примедбу поводом овог рада види као део намере оцрњивања кандидата пред одлучивање о избору.

III.7 „Вршење кривичних дела и депортација учиниоца – европски стандарди“, у: Милан Шкулић (ур.), *Изазови међународног кривичног права и кривичног процесног права*, Том II, Београд 2025, стр. 345-361 (М33)

У погледу овог рада проф. Драшкић истиче да није нови и самосталан научни резултат, јер се подудара с деловима дисертације кандидата Новаковића, односно прераду већ вреднованог истраживања. Комисија се не слаже с овим ставом проф. Драшкић. Комисија сматра да кандидат може да у новим радовима дограђује питања која је испитивао у својим ранијим радовима, укључујући и докторску дисертацију, те да је такав поступак сасвим легитиман. Ово посебно имајући у виду квантификацијску вредност овог рада (М33), односно његову категоризацију. Већ из текста Примедби произлази да је, квантитативно посматрано, најмање трећина овог рада потпуно невезана од ранијег истраживања, те Комисија остаје при својој оцени тог рада у Извештају.

III.8 „Мера заштите од насиља у породици – забрана приласка жртви насиља на одређеној удаљености“, *Crimen*, 3/2024, стр. 305-325 (М51)

Проф. Драшкић овом раду замера да је највећим делом сведен на приказ судске праксе. Додуше, у погледу овог рада примедба да му недостаје правна анализа и системско повезивање ублажена је речју „углавном“. Комисија истиче да тема рада индицира да ће се он највећма бавити судском праксом, а што се квалитативних примедби тиче Комисији се чини да и у погледу овог рада те примедбе имају за превасходни циљ да наруше репутацију кандидата пред одлучивање о избору у звање.

III.9 „Психички и физички недостаци родитеља као разлози за немогућност вршења родитељског права – европски стандарди“, у Зборник радова са 10. међународне конференције „Охридска правна школа 2024“ – Изазови права у 21. веку, Скопље 2024, стр. 271-283 (M33)

Проф. Драшкић у својој Примедби заправо изражава сумњу да је овај рад објављен у наведеном зборнику. Комисија прилаже копију овог објављеног рада уз ово Изјашњење.

III.10 „Право детета на заштиту од штетних утицаја савремених масовних медија (интернета)“, у: Право јавне делатности: *Liber amicorum* Јовица Тркуља, ур. Слободан Вукадиновић, Београд 2024, стр. 491-514 (M45)

Примедба која се односи на овај рад је да су у њега преузети делови текста из мастер радова кандидата којима је кандидат Новаковић био ментор, што је нарочито оцрњујућа примедба. Исто важи и за примедбу да кандидат не зна да Универзална декларација није међународни уговор, коју Комисија сматра нарочито злонамерном. Ово посебно имајући у виду да Комисија овај рад није вредновала у оквиру испуњења услова кандидата Новаковића за избор у звање редовног професора, пошто радови у публикацијама класификованим као M45 нису услов за избор у то звање (осим као замена за ниже рангиране радове, што у случају кандидата Новаковића није било потребно).

Ипак, због озбиљности замерке да је преузимао делове текста из мастер радова кандидата којима је кандидат Новаковић био ментор, Комисија је одлучила да посвети део свог (врло ограниченог) времена анализирању ових замерки, пошто су оне заправо представљане у делу 5) „синоптичког приказа“. Прва таква замерка тиче се парафразе члана 42. Устава Републике Србије и податка о дану усвајања Закона о заштити података о личности, а друга констатацији да је тим законом установљен Повереник за информације од јавног значаја и заштиту података о личности, док је трећа констатација да је нови Закон о заштити података о личности усвојен 2018 а у примени је од 2019 године, и да представља адаптирани превод GDPR. Следећа замерка такође се тиче парафразе законске одредбе. И готово све остале замерке заправо се тичу парафразе или цитата одредби из прописа, домаћих или међународних, или се тичу најопштијих места, попут оног да лична права трају колико и личност, или да лична права обухватају, између

осталих, и право на живот, телесни и психички интегритет, част, углед, достојанство, приватност и приватан живот, лик, глас, личне податке, идентитет итд.

Комисија отуд сматра да није било никаквог преузимања из мастер радова кандидата којима је кандидат Новаковић био ментор и одбацује ову Примедбу проф. Драшкић као чињенично неутемељену.

III.11 „Промене функција чланова савремене породице“, у: *Зборник радова 37. сусрета Копаоничке школе природног права Слободан Перовић „Право на слободу – изазови савременог доба“*, Том I, Београд 2024, стр. 571-591 (M61)

У погледу овог рада проф. Драшкић сматра да је рад прерађени део докторске дисертације кандидата, те да учињене измене нису довољне да би се сматрало да је посреди нов рад. Комисија не дели ово мишљење, а не деле га ни уредници и рецензенти Копаоничке школе. Најпосле, Комисија истиче да овај рад није вреднован у оквиру испуњења услова кандидата Новаковића за избор у звање редовног професора, пошто је кандидат већ раније испунио услов да има два рада у категорији M61 или M63, који се у складу с универзитетским прописима траже за избор у звање редовног професора.

III.12 „Споразум о деоби заједничке имовине и уговор о подели заједничке имовине – заштита поверилаца и(ли) слобода располагања супружника“, *Право и привреда*, 2/2023, стр. 381-404 (коауторски рад с Јеленом Пламенац, M51)

У погледу овог рада проф. Драшкић истиче неколико конкретних садржинских примедби, те концептуалну недоследност због које сматра да рад „не испуњава стандарде научне обраде који се очекују у поступку избора у звање редовног професора“. Комисија и овде понавља да јој није познато који је то ниво научне разраде који се очекује у поступку избора у звање редовног професора, али истиче да по универзитетским прописима постоји услов одређеног броја радова објављених у часописима категорије M51, и да овим радом кандидат испуњава тај услов. Због тога Комисија и примедбу поводом овог рада види као део намере блаћења кандидата пред одлучивање о избору.

III.13 „Учешће и заштита детета у грађанском и кривичном поступку“, у: *Зборник радова 36. сусрета Копачичке школе природног права Слободан Перовић „Међународни правни односи и правда“*, Том I, Београд 2023, стр. 571-591 (M61)

Замерка проф. Драшкић на овај рад кандидата јесте да је посреди само прегледно и површно излагање, уз навођење неколико конкретних замерки, и поново концептуалну непрецизност и недостатак системске анализе. Комисија не дели ово мишљење, и сматра овај рад примереним за публикацију у којој је објављен, а што се одсликава и у категоризацији те публикације, односно овог рада.

III.14 „Анонимни порођај и 'беби кутије'- право детета на сазнање порекла и(ли) право детета на живот“, у: Стеван Лилић (ур.), *Перспективе имплементације европских стандарда у правни систем Србије*, Правни факултет, Београд 2022, стр. 157-173 (M44)

Проф. Драшкић овом раду кандидата замера лошу примену компаративног метода као и грешке у структури и једно погрешно упућивање на словачко право у одељку који се бави немачким правом, као и да је један (мањи) део истраживања преузет из докторске дисертације кандидата. По суду проф. Драшкић, то дисквалификује вредновање овог рада у поступку избора у звање. Комисија не дели ово мишљење, јер је рад објављен у факултетској монографији, што значи да су њени уредници и рецензенти или сматрали да ових пропуста није било, или су мислили да они нису такви да би требало одбити рад у публикацији ранга M44. Најпосле, Комисија истиче да овај рад није вреднован у оквиру испуњења услова кандидата Новаковића за избор у звање редовног професора, пошто радови у публикацијама класификованим као M44 нису услов за избор у то звање.

III.15 „Насиље у породици и жене са инвалидитетом“, у: Љубинка Ковачевић, Драгица Вујадиновић, Марко Евола (ур.), *Укрштена дискриминација жена и девојчица са инвалидитетом и инструменти за њихово оснажење*, Правни факултет, Београд 2022, стр. 257-284 (M45)

Главна замерка проф. Драшкић у вези с овим радом кандидата је његов дескриптиван карактер и недостаци које већ уобичајено наводи, објашњавајући начин на који она сматра да је кандидат требало да обради ову тему (за коју признаје да је „значајно и

друштвено осетљиво питање“). Комисија и овде истиче да је рад објављен у категоризованој публикацији, те да је прошао уреднички, односно рецензентски поступак, тако да је понављање примедби проф. Драшкић и овде учињено пре свега да би се кандидат оцрнио пред одлучивање о његовом избору. Ово тим пре што Комисија овај рад није вредновала у оквиру испуњења услова кандидата Новаковића за избор у звање редовног професора, пошто радови у публикацијама класификованим као М45 нису услов за избор у то звање.

III.16 „Делимично лишење пословне способности у судској пракси у Републици Србији“, у: Зборник радова 35. сусрета Копачичке школе природног права Слободан Перовић „Судски поступак – правда и правичност“, Том I, Београд 2022, стр. 565-589 (М61)

Проф. Драшкић овом раду замера што се ради о „препричавању појединих судских одлука“, и наводи шта све, по њеном мишљењу, раду недостаје. Ипак, уредници и рецензенти Копачичке школе били су става да овакав рад може да буде објављен у публикацији категорије М61, а Комисија њихов став сматра исправним, па је овај рад тако и вредновала, и при свом вредновању остаје.

III.17 „Приручник за поступање стручњака у раду са децом у грађанским судским поступцима“, (коауторски са Снежаном Андрејевић, Љубицом Милутиновић и Јеленом Арсић), Правосудна академија, Београд 2022, 163 стране (некатегорисан рад)

Иако је јасно да је овај рад, као некатегорисан, ирелевантан с тачке гледишта избора кандидата у звање, проф. Драшкић није пропустила да напомене да је ауторски допринос кандидата нешто више од 20 страна, те да у значајној мери представља репродукцију делова докторске дисертације кандидата. Комисија истиче да, ако је и било сумње у то да је превасходна намера проф. Драшкић била да наруши углед кандидата Новаковића пре гласања о његовом избору а не да допринесе одговору на питање да ли кандидат испуњава услове за избор, после оваквог коментара рада који је очигледно ирелевантан за процену испуњености услова, Комисија више у то нема никакве сумње.

III.18 „Закон о изменама и допунама Закона о матичним књигама – примена у пракси“, у: Стеван Лилић (ур.), *Перспективе имплементације европских стандарда у правни систем Србије*, Правни факултет Универзитета у Београду, Београд 2021, стр. 180-198 (M44)

Основна замерка проф. Драшкић на овај рад кандидата је да је пропустио да цитира њене запажене радове о испитиваном питању, и ову примедбу Комисија прихвата као основану. Друге примедбе изнете у вези с овим радом Комисија не прихвата, а посебно истиче да овај рад није вреднован у оквиру испуњења услова кандидата Новаковића за избор у звање редовног професора, пошто радови у публикацијама класификованим као M44 нису услов за избор у то звање.

III.19 „Право на поштовање породичног живота миграната у светлу права на спајање породице кроз праксу Европског суда за људска права“, у: Зборник радова поводом седамдесетогодишњице од усвајања Конвенције о статусу избеглица „Седам деценија правне заштите избеглица“, Београд 2021, стр. 149-170 (M44)

Овом раду проф. Драшкић замера да је репродукција осмог поглавља докторске дисертације кандидата, те да би њено вредновање, пошто су измене у односу на раније вредновани текст дисертације незнатне, довело до двоструког вредновања истог доприноса. Комисија не жели да садржински улази у питање „довољних измена“ у погледу овог рада, јер он као рад категорије M44 свакако није релевантан за испуњење услова за избор у звање редовног професора, јер се радови те категорије не траже за избор у то звање (осим као замена, што у случају кандидата Новаковића није било потребно јер има довољно радова). Комисија сматра да то није могло бити непознато проф. Драшкић, па и ову критику сматра само делом напора да се рад кандидата облати пре одлучивања о његовом избору у звање.

III.20 „Дискриминација жена у домену имовинских односа“, у Зборник са конференције „Развој пословног права у југоисточној Европи“, у: Душан Поповић (ур.), *Liber amicorum професор др Мирко Васиљевић*, Београд 2021 (M61)

И овом раду проф. Драшкић замера да се „своди на приказивање и препричавање законских одредаба и судске праксе“, признајући чак да постоји и критичка анализа,

додуше минимална. Истакла је и логичке недоследности у структури рада, као и „спорна материјалноправна тумачења“. Комисија напомиње да су уредник и рецензенти овог зборника по свему судећи сматрали да је рад довољно добар за објављивање у публикацији ранга МБ1. Осим тога, Комисија поново истиче да овај рад није узимала у обзир приликом процене испуњености услова кандидата за избор у звање, јер кандидат већ има довољно радова у категорији МБ1. С тим у вези, критику овог текста Комисија такође види као део намере да се свеукупан рад кандидата Новаковића оцрни пред одлучивање о његовом избору у звање.

Професорка Драшкић, у закључку поводом своје друге примедбе истиче да се „вредновање појединих радова у Извештају не заснива на аналитичкој оцени научног домета, методологије и оригиналности, већ се своди на кратке описе налик апстрактима“. Посебно јој је неприхватљиво преузимање делова текста из мастер радова сопствених студената, којима је кандидат био ментор. Напоследку, истиче да „Извештај Комисије не пружа довољну и проверљиву аналитичку потпору за закључак да кандидат испуњава тражене стандарде самосталности, оригиналности и научне утемељености“.

У вези с овим закључним разматрањима поводом друге примедбе проф. Драшкић, Комисија истиче да не сматра да је њен задатак да аналитички и критички процењује научни дomet, методологију и оригиналност сваког појединог рада кандидата, већ да Изборном већу поднесе извештај о томе да ли кандидат испуњава универзитетским прописима предвиђене услове за избор у звање за које конкурише, у овом случају за звање редовног професора. Проф. Драшкић од Комисије захтева да буде „супер-уредник“ и „супер-рецензент“ свих публикација у којима је кандидат објављивао своје радове. Ова Комисија сматра да то није њен задатак, као што је објашњено у првом делу овог Изјашњења. Због озбиљности те замерке, **Комисија посебно одбија заснованост примедбе да је кандидат преузимао делове мастер радова кандидата којима је био ментор**, и држи да је та примедба проф. Драшкић потпуно неоснована и погрешна. Најпосле, Комисија сматра да је свој задатак испунила констатацијом да кандидат испуњава све прописане услове за избор у звање редовног професора, и при тој својој констатацији и предлогу из Извештаја остаје.

Комисија посебно жели да подвуче да је стекла уверење да је већина замерки проф. Драшкић на радове кандидата Новаковића проузрокована не само другачијим виђењем задатка комисије за избор у звање, већ пристрасношћу против конкретног кандидата и жељом да се рад кандидата неосновано оцрни пре гласања о његовом избору у звање. Прикази радова кандидата Новаковића као да су писани са задатком да се беспштедно критикују, без истицања ичег позитивног и доброг, у тој мери да се Комисија пита како су тако лоши радови уопште могли добити позитивне рецензије и бити објављени у часописима категорије М23, М24 и М51. Проф. Драшкић критикује радове кандидата Новаковића с нескривеном ненаклоношћу, укључујући у критику и радове који су ирелевантни с тачке гледишта испуњености услова за избор кандидата у звање редовног професора. Комисија не може да прећути утисак да је разлог овакве критичности проф. Драшкић стварање утиска о потпуној безвредности научног рада кандидата Новаковића, који је ванредни професор Правног факултета у Београду и о чијој професионалној судбини Изборно веће треба да одлучи. Мера ове критичности указује на постојање личних разлога за овако поднете Примедбе, о чему Комисија осим истицања ових индиција није овлашћена да расправља.

На крају, Комисија не може да не примети да је један високо рангирани рад кандидата Новаковића (категија М14) ушао у ексклузивни круг од три рада (од укупно 24) које проф. Драшкић није критиковала у својим Примедбама, иако рад у квантитативном погледу има само 4 странице текста. Полазећи од оштрине критике испољене према осталим радовима, тешко је наћи образложење зашто макар ова очигледна квантитативна ограниченост – поглавље у монографији међународног значаја од свега 4 странице, које је уз то плод коауторског рада – измиче иначе оштрој критици проф. Драшкић. Комисији се чини да се овај феномен може објаснити једино коаутором кандидата Новаковића у овом раду, колегиницом Иваном Бараћ, према којој проф. Драшкић изгледа има друкчије критеријуме процене вредности рада. У сваком случају, Комисија је овај рад, независно од личности коаутора и његовог неуобичајено малог обима, вредновала као рад категорије М14, и изражава задовољство што се цењена проф. Драшкић сложила с Комисијом бар у погледу овог рада.

Трећа примедба проф. Драшкић јесте да кандидат Новаковић није испунио обавезан изборни услов који се односи на учешће у развоју наставно-научног подмлатка на Факултету. Овај услов, како нам каже проф. Драшкић у својим Примедбама, „не

представља формалност, већ суштински елемент највишег наставничког звања, који подразумева професионалну одговорност према млађим колегама и активно учешће у институционалним процесима од значаја за Факултет“. У том контексту кандидату се конкретно замера то да је, без навођења разлога, одбио да учествује у комисији за одбрану докторске дисертације и комисији за избор у доцентско звање своје млађе сараднице др Иване Бараћ Миловановић, те да није присуствовао њеном приступном предавању.

У погледу ове Примедбе, Комисија истиче да је универзитетским прописима као обавезан услов за избор предвиђено менторство или чланство у две комисије за израду докторске дисертације, те да кандидат Новаковић испуњава овај услов и ако би се занемарило његово учешће у комисији за преглед и оцену докторске дисертације др Иване Бараћ Миловановић. Ово произлази из чињенице да је ментор кандидаткињи Јелени Пламенац, те да је био у комисији за израду дисертације кандидаткиње Јоване Рајић Чалић и кандидаткиње Андрее Здравковске (у погледу ове потоње кандидаткиње, кандидат Новаковић је члан комисије на факултету у иностранству, додуше блиском). Што се услова резултата у развоју наставно-научног подмлатка тиче, Комисија је уредно навела да је кандидат учествовао у свим комисијама за избор Иване Бараћ, од звања демонстратора до звања асистента, те да је учествовао у комисији за избор Анастасије Спасић у звање демонстратора. У том смислу, Комисија нема сумње да кандидат Новаковић испуњава ове обавезне услове.

Комисија напомиње да конкретну примедбу проф. Драшкић, у погледу поступања кандидата Новаковића поводом (не)учешћа у комисији за израду (преглед и оцену, и доцније одбрану) докторске дисертације др Иване Бараћ Миловановић, сматра посебно непримереном, чак недоличном, имајући у виду од кога долази. На овом месту задржаћемо се само на констатацији да проф. Драшкић, нама се чини, истицањем ове примедбе „види трун у оку брата свог“.

IV ЗАКЉУЧАК

На крају својих Примедби, проф. Драшкић даје своју оцену испуњености услова за избор, те закључује да кандидат не испуњава ни услов који се тиче монографије, ни услов који се тиче објављених радова, ни услов који се тиче развоја научно-наставног подмлатка. Своје Примедбе проф. Драшкић сматра анализом, односно даје себи улогу „супер-рецензента“ у „супер-уредника“ публикација у којима је кандидат објављивао радове, и утврђује да кандидат Новаковић не испуњава ове услове.

Комисија истиче да је пажљиво проучила, у кратком времену које јој је било остављено, све Примедбе уважене проф. Драшкић. Комисија закључује да су те примедбе у највећем броју случајева или неосноване или ирелевантне за питање испуњености услова за избор кандидата у звање редовног професора, а свакако недовољне да би довеле у питање испуњеност услова да се кандидат изабере у звање редовног професора.

Комисија је стекла уверење да су природа и начин пласмана Примедби такви да је њихов превасходни циљ да се кандидат Новаковић оцрни и да се уништи његова научна репутација. Отуд суштинска оптужба за плагијат без формалне оптужбе за плагијат, отуд представа да је од 329 страна монографије плагирано 525 страна, отуд нарочито тешка а неоснована оптужба за преузимање делова текста из радова мастер студената којима је био ментор, отуд примедбе на радове које Комисија уопште није узела у обзир приликом оцене испуњености услова за избор кандидата у звање, отуд став да рад објављен у публикацији одређеног ранга не значи испуњавање услова да постоји рад објављен у публикацији тог ранга... Утисак који начин представљања радова кандидата у Примедбама оставља на Комисију указује на то да су, у овом случају, преовладали лични разлози, јер Комисија сматра да се уочене противречности (избор кандидата до звања ванредног професора с једне и тешко оцрњивање рада кандидата приликом овог избора, с друге стране) само тиме могу успешно објаснити.

Комисија поново наглашава да су Примедбе против кандидата до те мере оцрњујуће, да Комисија не може а да се не запита како је кандидат Новаковић, по ставу проф. Драшкић, доживео такав стручни и научни суноврат после свог избора у звање ванредног професора. Јер, проф. Драшкић је била у свим досадашњим комисијама за избор овог

кандидата у звање, од асистента до ванредног професора. То би индицирало да је проф. Драшкић сматрала да је он кандидат вредан избора у то звање, и да су његови дотадашњи радови тај избор оправдавали. Сада, међутим, проф. Драшкић истиче најтеже замерке у погледу 21-ог од 24 рада које је кандидат објавио од избора у претходно звање.

Комисија сматра да проф. Драшкић, предлогом да кандидата Уроша Новаковића не изаберемо за редовног професора, заправо предлаже да га одстранимо с Правног факултета, јер је лош научник и генерално неталентован за научно бављење правом. Ако би то заиста била истина, поставило би се питање зашто је колега Новаковић уопште примљен на Правни факултет као асистент, и зашто је касније биран за доцента и ванредног професора? Да ли је проф. Драшкић заиста било потребно двадесет година да види како је колега Новаковић толико неспособан и неталентован кандидат? И како је један такав аналфабета у правној науци успео да добије награду за научну монографију (и то ону којој је проф. Драшкић налазила замерке, додуше не тако озбиљне да би угрозиле његов избор за ванредног професора), да постане члан комисија за израду докторских дисертација на факултетима у региону, и како је успео да у претходном изборном периоду објави значајан број радова у високо ранжираним публикацијама (2 рада М14, 2 рада М23, 2 рада М24, 4 рада М51...). Комисија не види други начин да превазиђе ову очигледну противречност осим да закључи оно што је у овом Изјашњењу више пута поменуто – да је **аршин којим проф. Драшкић мери рад и научни допринос овог конкретног кандидата друкчији и знатно строжи него аршин којим његов рад мере други и аршин којим проф. Драшкић мери рад других.**

Комисија, дакле, остаје при ставу који је заузела у свом Извештају: држимо да кандидат у потпуности испуњава све услове за избор у звање редовног професора за Грађанскоправну ужу научну област - предмет Породично право и предлагемо Изборном већу Правног факултета Универзитета у Београду да донесе одлуку о утврђивању предлога за избор др Уроша Новаковића у звање редовног професора за Грађанскоправну ужу научну област - предмет Породично право.

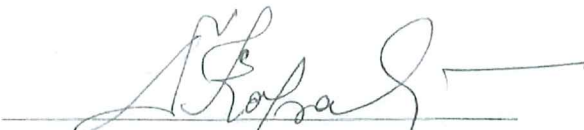
ЧЛАНОВИ КОМИСИЈЕ

Др Милош Живковић, редовни професор
Правног факултета Универзитета у
Београду

Др Небојша Јовановић, редовни професор
Правног факултета Универзитета у
Београду

Др Радоје Кораћ, редовни професор Правног
факултета Универзитета Црне Горе, у
пензији